

ENTERRAMENT de Mn. Josep Sabaté Padrós

Església de Montserrat d'Igualada, 11-3-2019

Rm 5,5-11// Jn 17,24-26

Avui, en la celebració de les exèquies del nostre germà Mn. Josep Sabaté Padrós, aquesta església de la quasi-parròquia de la Mare de Déu de Montserrat és plena de tots aquells que volem, amb cor sincer, ple de dolor i de caritat, acomiadar el nostre germà que ens ha deixat, avançant-nos en el camí que porta a la vida eterna. Sí, ell ens ha passat al davant en els inicis del camí de la santa Quaresma, que ens porta a la celebració de la Pasqua. Ell ha estat cridat a participar en la Pasqua perpètua, en la celebració per sempre de l'amor de Déu, en la festa de les noces eternes.

Fou voluntat de Mn. Josep Sabaté, el «m(ò)ssen», que es fessin en aquest temple la missa exequial i el ritu que són propis. I és que han estat cinquanta-un anys de servei a aquesta església i a aquesta comunitat cristiana. Cinquanta-un anys de servei en aquest barri de la ciutat d'Igualada. Cinquanta-un anys d'acompanyar persones d'aquest contorn i, àdhuc, de la ciutat, especialment com a professor de religió. Vosaltres, estimats germans, sou testimonis de com una persona arriba a estimar aquells que té encomanats, de com ell sabia trobar l'expressió oportuna perquè la paraula de Déu arribés als vostres cors, principalment en les homilies i en la catequesi dels infants. Vosaltres sou testimonis de com no defallia en l'atenció a les persones i facilitava les coses perquè tothom trobés el seu lloc. El seu tracte era càlid, empàtic i proper. Ell us va servir mentre les seves forces ho van fer possible. La malaltia va debilitar el seu cos i no va poder continuar servint-vos com a sacerdot. Sempre us va portar al cor, fins al final. I, de fet, ha mort essent el «rector» d'aquesta església de Montserrat. Per això és just que en aquesta església l'acomiaieu tots els qui heu compartit la vida amb ell des de l'amistat i el veïnatge, i, juntament amb vosaltres, ho fem els qui l'estimem, començant per la família que l'ha acompanyat sempre; i encara més, si pot ser, en la malaltia i en els darrers dies, i fins al moment de la seva mort; com també l'acomiaiem, amb dolor i esperança, els germans preveres i el bisbe diocesà. És deure de caritat fraterna fer-nos presents, pregant per ell que valorava tant la fraternitat entre els sacerdots.

L'enterrament d'un germà nostre, per als cristians, sempre és un moment intens. Intens pel dolor. Ens costa sempre que ens deixin els qui han fet camí amb nosaltres. Però també intens perquè ens posa al davant el misteri profund de la nostra vida, del sentit del nostre caminar per aquest món. De fet, la mort és la pedra de toc de la nostra fe; en el sentit que, o la mort ha estat vençuda per Crist, o la fe dels cristians és inútil; i, com diu sant Pau, si fos així seríem els qui fem més llàstima del món. Per això prenen relleu les paraules que hem escoltat en la primera lectura: *l'esperança no defrauda*. I quina és aquesta esperança dels cristians? *Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor*. Sí, aquesta és la nostra esperança en la vida i en la mort: l'amor de Déu en els nostres cors. Aquesta és la nostra esperança: l'Amor

és més fort que la mort. No hi ha res, ni la mateixa mort, que pugui apagar la flama de l'amor de Déu en els nostres cors. I també hem escoltat quin és aquest amor: *Jo els he fet conèixer el vostre nom*, ha dit Jesús en pregària al seu Pare, *perquè l'amor amb què m'heu estimat estigui en ells i també hi estigui jo*. El qui creu en Jesús sap que és un temple de l'Esperit Sant, que Déu mateix habita en el seu cor. Per dir-ho amb una imatge: així com l'arca de l'aliança era recoberta d'or, perquè no es fes malbé, també l'Esperit Sant, com or preciós, embolcalla tot el nostre ésser, a fi que la mort no tingui la darrera paraula. Així som els cristians: en el moment de la mort d'una persona estimada parlem de la vida i de l'amor. I és que el sentit de la nostra vida és Déu mateix, el qual és l'origen de la nostra existència. Ell ens acompanya sempre en el nostre caminar i ens acull amb les seves mans de Pare, quan tanquem els ulls a la llum d'aquest món per anar a ell, llum sense posta. Aquest fou el sentit de la vida que ha tingut el nostre germà, Mn. Josep Sabaté; i així la mort era i ha estat per a ell una porta oberta a l'esperança. Amb aquesta esperança preguem nosaltres per ell. Sabem que ell no ha mort per sempre, sinó que ha estat cridat a la vida eterna. Ho sabem perquè Crist ha ressuscitat. En ell la mort ha estat vençuda. I en ell nosaltres tenim l'esperança certa de la victòria sobre la mort.

I una darrera reflexió, aprofundint en l'amor de Déu que té una característica que el fa únic: és amor misericordiós. Són expressió d'aquesta misericòrdia les paraules de sant Pau que hem escoltat: *Déu donà prova de l'amor que ens té, quan Crist va morir per nosaltres, que érem pecadors*. Enfront del pecat, que és el rebuig de Déu i de la seva llei, Déu no hi posa ni el llamp ni l'espasa de la justícia, sinó l'amor misericordiós, l'amor en excés, l'amor més enllà de la justícia. Per dir-ho d'una altra manera, el Déu, anomenat dels exèrcits, *sabaoth*, al cap i a la fi no té més que una arma: l'amor que cerca el fill perdut, que l'abraça, li retorna la seva dignitat perduda, i fa una festa; i això ho fa *setanta vegades set*, és a dir, sempre. No hi ha pas hivern de pecat que pugui fer fracassar la primavera de l'amor.

Mn. Josep Sabaté, sacerdot de Crist, amb la seva alegria i amb la seva manera de ser, que el feia, com a tots i cada un dels homes i dones, únic i irrepetible, era un dels qui, juntament amb milions i milions de persones, han cregut i creuen en Jesús, malgrat tot i diguin el que diguin. I aquesta fe en Crist, quan és autèntica, brolla del cor i es fa vida, testimoniatge, alegria, amor, servei a tothom, sense cap exclusió, sense cap frontera. La ferida d'amor de Déu en Jesús fa realitat el que sembla impossible. Estimar a qui és digne de ser estimat és bo i és just; però estimar aquell que et rebutja, solament pot fer-ho Déu amb la seva misericòrdia. Aquells que entren en la seva escola, aquells que es deixen tocar, ferir per aquest amor misericordiós de Déu, no podem fer res més que estimar com ell estima. Tant de bo que aquesta «ferida» d'amor a Jesús entrés en el cor de més i més persones! Que el Senyor ens ajudi a ser els missioners evangelitzadors que el nostre món i la nostra societat necessiten en aquest segle XXI, perquè aquesta terra sigui salvada. Tant de bo que el Senyor tingui pietat de nosaltres i ens donés els sacerdots que, com Mn. Josep Sabaté, fossin presència de Crist, bon Pastor, enmig del seu poble! Per a viure

l'amor misericordiós de Déu ens és imprescindible la celebració de l'Eucaristia, aliment d'unitat, d'amor i de pau.

Estimats germans, som a l'església de la Mare de Déu de Montserrat tot pregant pel nostre germà. La nostra pregària es fa sufragi i intercessió perquè el Senyor, amb la seva misericòrdia infinita, purifiqui el cor del nostre germà de tota taca de pecat que pogués restar en el seu cor i doni a qui sempre cregué i estimà en ell la corona dels servidors fidels i prudents. L'encomanem a la intercessió de la Mare de Déu, sota l'advocació de Montserrat, a la qual Mn. Josep Sabaté tenia una grandíssima devoció. Però també a ella, que és patrona del nostre bisbat de Vic, li demanem la intercessió a fi que el Senyor ens doni els pastors que necessitem per al servei de les parròquies i comunitats d'arreu de la diòcesi. Que el Senyor ens doni molts i sants sacerdots. Que per a Mn. Josep Sabaté Padrós i per a tots nosaltres sigui realitat el que demanem a la Mare de Déu de Montserrat quan cantem el Virolai, tot pregant: «Guieu-nos cap al cel. Guieu-nos cap al cel.» Així sigui.